Forslag til Rådets direktiv om sikring af en reel beskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet

(2001/C 270 E/31)

KOM(2001) 400 endelig udg. — 2001/0164(CNS)

(Forelagt af Kommissionen den 19. juli 2001)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 94,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I medfør af Rådets direktiv 88/361/EØF af 24. juni 1988 om gennemførelse af traktatens artikel 67 [1] skulle kapitalbevægelserne, herunder de direkte investeringer, i Fællesskabet mellem valutaindlændinge i medlemsstaterne være fuldstændigt liberaliseret fra 1990; kapitalens fri bevægelighed er nu sikret ved traktatens artikel 56 til 60.

(2) Renteindtægter fra opsparing i fordringer udgør en skattepligtig indkomst for valutaindlændinge i samtlige medlemsstater.

(3) I henhold til traktatens artikel 58, stk. 1, har medlemsstaterne ret til at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sondrer mellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted eller med hensyn til det sted, hvor deres kapital er investeret; medlemsstaterne har ligeledes ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre overtrædelser af deres nationale lovgivning, især på skatteområdet.

(4) De bestemmelser i medlemsstaternes nationale skattelovgivning, som har til formål at hindre misbrug eller svig, bør i henhold til traktatens artikel 58, stk. 3, ikke udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den fri bevægelighed for kapital og betalinger som fastsat i traktatens artikel 56.

(5) Da der ikke sker nogen samordning af de nationale ordninger for beskatning af renteindtægter fra opsparing, navnlig ikke med hensyn til behandlingen af renter, der modtages af valutaudlændinge, er det for øjeblikket ofte muligt for medlemsstaternes valutaindlændinge at unddrage sig enhver form for beskatning i deres hjemland af renter modtaget i en anden medlemsstat.

(6) Denne mulighed for skatteunddragelse fordrejer kapitalbevægelserne mellem medlemsstaterne, hvilket ikke er foreneligt med det indre marked.

(7) I overensstemmelse med Rådets (økonomi og finans) konklusioner af 1. december 1997 vedtog Kommissionen den 20. maj 1998 [2] et forslag til direktiv om sikring af en reel minimumsbeskatning af renteindtægter fra opsparing i Fællesskabet.

(8) Det pågældende forslag var fra juli 1998 genstand for intense drøftelser på politisk og teknisk niveau, men opnåede ikke medlemsstaternes enstemmige støtte.

(9) Dette direktiv bygger derfor på den konsensus, der blev opnået på Det Europæiske Råds møde den 19.-20. juni 2000 i Santa Maria da Feira og på Rådets (økonomi og finans) efterfølgende møde den 26.-27. november 2000.

(10) Formålet med dette direktiv er at sikre, at grænseoverskridende renteindtægter fra opsparing kan underkastes reel beskatning i skatteyderens hjemland i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning.

(11) Anvendelsesområdet for dette direktiv begrænses til rentebetalinger foretaget af en betalende agent etableret i én medlemsstat til faktiske modtagere, der er fysiske personer, som er valutaindlændinge i en anden medlemsstat.

(12) Da nærværende direktivs målsætning, en reel beskatning af grænseoverskridende indtægter fra opsparing i Fællesskabet, ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af mangel på koordination af de nationale ordninger til beskatning af indtægter fra opsparing og derfor bedre kan opfyldes på fællesskabsplan, kan Fællesskabet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, begrænser dette direktiv sig til det strengt nødvendige for at opfylde de nævnte målsætninger og går ikke længere end det, der er nødvendigt i dette øjemed.

(13) Den betalende agent er den erhvervsdrivende, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager; rentebetalingen omfatter ikke en banks eller et finansieringsinstituts passive modtagelse af en betaling på den faktiske modtagers konto.

(14) Ved fastlæggelsen af begrebet rentebetalinger og mekanismen med den betalende agent bør der om fornødent henvises til Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) [3].

[1] EFT L 178 af 8.7.1988, s. 5.

[2] EFT C 212 af 8.7.1998, s. 13.

[3] EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.

(15) Dette direktivs anvendelsesområde bør begrænses til beskatning af renteindtægter fra opsparing i forbindelse med fordringer, således at spørgsmål vedrørende beskatning af pensions- og forsikringsydelser udelukkes.

(16) Målsætningen om en reel beskatning af rentebetalinger kan opfyldes ved hjælp af informationsudveksling om rentebetalinger mellem medlemsstaterne.

(17) Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter [1] udgør allerede et grundlag for medlemsstaternes informationsudveksling i skattemæssigt øjemed og bør som hovedregel finde tilsvarende anvendelse på informationsudvekslingen i henhold til dette direktiv.

(18) Den automatiske informationsudveksling mellem medlemsstaterne om rentebetalinger, der er omfattet af dette direktiv, udgør en absolut forudsætning for sikringen af en reel beskatning af grænseoverskridende rentebetalinger.

(19) Det skal derfor slås fast, at det ikke er tilladt medlemsstater, der udveksler information i henhold til dette direktiv, at henholde sig til de grænser for informationsudvekslingen, der er fastsat i artikel 8 i direktiv 77/799/EØF.

(20) For at give Belgien, Luxembourg og Østrig mere tid til at tilpasse deres lovgivning bør det ikke kræves, at disse lande udveksler information i henhold til dette direktiv i en overgangsperiode på syv år efter dette direktivs ikrafttræden, men disse lande skal modtage en sådan information fra de øvrige medlemsstater.

(21) I denne overgangsperiode bør det kræves, at disse tre medlemsstater sikrer en reel minimumsbeskatning af renteindtægter fra opsparing ved at opkræve en kildeskat.

(22) De pågældende medlemsstater bør overføre størstedelen af provenuet af denne kildeskat til den faktiske rentemodtagers hjemland.

(23) De pågældende medlemsstater bør følge en procedure, som gør det muligt for faktiske modtagere, der er valutaindlændinge i andre medlemsstater, at undgå opkrævningen af denne kildeskat ved at bemyndige deres betalende agent til at indberette rentebetalingerne eller ved at fremlægge en attest udstedt af deres hjemlands kompetente myndighed.

(24) Den faktiske modtagers hjemland bør påse, at enhver dobbeltbeskatning af de rentebetalinger, der kan følge af opkrævningen af denne kildeskat efter de i dette direktiv fastsatte procedurer, afskaffes; den bør gøre dette ved at kreditere denne kildeskat op til det skattebeløb, der skal erlægges på dens område for en sådan rente, og ved at tilbagebetale ethvert overskydende kildeskattebeløb til den faktiske modtager.

(25) For at undgå markedsforstyrrelser bør dette direktiv i overgangsperioden ikke gælde for rentebetalinger i forbindelse med eksisterende nationale og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer, for hvis vedkommende emissionsprospektet er påtegnet før den 1. marts 2001, eller som i mangel af noget prospekt er emitteret før denne dato.

(26) Der bør fastsættes bestemmelser, som gør det muligt for medlemsstater, der opkræver kildeskat, at undtage betalende agenter, der optræder på vegne af internationale organisationer, som udsteder fordringer, fra forpligtelsen til at tilbageholde skat af renter betalt i forbindelse med sådanne fordringer, dersom en sådan forpligtelse ville stride mod internationale aftaler indgået af de pågældende medlemsstater i henseende til sådanne organisationer.

(27) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat af renter indtjent på deres område end den, der er omhandlet i dette direktiv.

(28) Kommissionen bør hvert tredje år aflægge rapport om dette direktivs funktionsmåde og forelægge Rådet forslag til eventuelle ændringer, der kan vise sig nødvendige for bedre at kunne sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og afskaffe uønsket fordrejning af konkurrencen.

(29) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

INDLEDENDE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

1. Formålet med direktivet er at sikre, at renteindtægter fra opsparing indtjent i en medlemsstat af faktiske modtagere, der er fysiske personer, som er valutaindlændinge i en anden medlemsstat, kan gøres til genstand for reel beskatning i overensstemmelse med den sidstnævnte medlemsstats nationale lovgivning.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de opgaver, der er nødvendige til gennemførelse af dette direktiv, udføres af betalende agenter etableret på deres område, uanset hvor debitor for den fordring, der giver renten, er etableret.

[1] EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

Artikel 2

Definition af faktisk modtager

1. I dette direktiv forstås ved »faktisk modtager« enhver fysisk person, der modtager en rentebetaling, eller enhver fysisk person, for hvis regning en rentebetaling er sikret, medmindre han kan fremlægge bevis for, at han ikke har modtaget den for egen regning. Han betragtes ikke som faktisk modtager, hvis:

a) han optræder som betalende agent i henhold til artikel 4, stk. 1, eller

b) han optræder på vegne af en juridisk person, en enhed, der beskattes af sit udbytte i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, et investeringsinstitut i henhold til Rådets direktiv 85/611/EØF eller en enhed, hvortil der er henvist i artikel 4, stk. 2, i dette direktiv, og i sidstnævnte tilfælde meddeler navn og adresse på den pågældende enhed til den erhvervsdrivende, der foretager rentebetalingen, idet den sidstnævnte indberetter denne information til sit hjemland, eller

c) han optræder på vegne af en anden fysisk person, der er den faktiske modtager og meddeler den betalende agent den faktiske modtagers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2.

2. Hvis en betalende agent har oplysninger, der tyder på, at den fysiske person, der modtager en rentebetaling, eller for hvem en rentebetaling er sikret, muligvis ikke er den faktiske modtager, træffer han rimelige foranstaltninger til at fastslå den faktiske modtagers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2. Hvis den betalende agent er ude af stand til at identificere den faktiske modtager, behandler han den pågældende fysiske person som den faktiske modtager.

Artikel 3

De faktiske modtageres identitet og bopæl

1. Hver medlemsstat skal på sit område fastlægge og sikre anvendelsen af de procedurer, der er nødvendige for at gøre det muligt for den betalende agent at identificere de faktiske modtagere og deres bopæl med henblik på dette direktiv.

Disse procedurer skal være i overensstemmelse med de i stk. 2 og 3 fastsatte minimumsstandarder.

2. Ved fastlæggelsen af den faktiske modtagers identitet finder følgende minimumsstandarder anvendelse:

a) for kontraktlige forbindelser optaget før datoen for direktivets gennemførelse fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers identitet i form af hans navn og adresse ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans hjemland og Rådets direktiv 91/308/EØF [1]

b) for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers identitet i form af navn, adresse og skattemæssigt eller andet identifikationsnummer eller, dersom et sådant nummer ikke findes, den faktiske modtagers fødselsdato og fødested.

3. Ved fastlæggelsen af den faktiske modtagers bopæl med henblik på dette direktiv finder følgende minimumsstandarder anvendelse:

a) for kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2001 fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers bopæl ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans hjemland og direktiv 91/308/EØF

b) for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse fastlægger den betalende agent den faktiske modtagers bopæl efter følgende procedure:

   i) for fysiske personer, der er i besiddelse af et pas eller et lignende officielt dokument udstedt af en medlemsstat og erklærer sig som valutaindlændinge i et tredjeland, fastslås bopælen ved hjælp af en bopælsattest udstedt af den kompetente myndighed i det tredjeland, hvor den fysiske person hævder at være valutaindlænding

   ii) i alle andre tilfælde anses bopælen for at være i det land, hvor den faktiske modtager har sin faste adresse

c) for kontraktlige forbindelser optaget mellem den 1. januar 2001 og datoen for direktivets gennemførelse efterprøver den betalende agent den faktiske modtagers bopæl efter den procedure, der er fastsat for kontraktlige forbindelser optaget på eller efter datoen for direktivets gennemførelse.

Artikel 4

Definition af betalende agent

1. I dette direktiv forstås ved »betalende agent« enhver erhvervsdrivende, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter umiddelbart til den faktiske modtager, uanset om han er debitor for den fordring, der giver renten, eller den aktør, som debitor eller den faktiske modtager pålægger at betale renter eller at sikre betalingen af renter.

2. Enhver enhed etableret i en medlemsstat, hvortil der betales renter, eller for hvis vedkommende renten sikres for den faktiske modtagers regning, betragtes også som betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling, forudsat at den ikke:

[1] EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77.

a) er en juridisk person

b) beskattes af sit udbytte i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning

c) er et investeringsinstitut i henhold til direktiv 85/611/EØF.

En erhvervsdrivende, som betaler renter til eller sikrer renter for en sådan enhed, der er etableret i en anden medlemsstat, og som betragtes som betalende agent i henhold til dette stykke, skal give sit hjemlands kompetente myndighed meddelelse om navn og adresse på — og det samlede rentebeløb, der er betalt til eller sikret for — enheden, og hjemlandets kompetente myndighed skal videregive disse oplysninger til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor enheden er etableret.

3. Den i stk. 2 omhandlede enhed skal imidlertid i henseende til dette direktiv have mulighed for at lade sig behandle som investeringsinstitut i henhold til direktiv 85/611/EØF. Udnyttelsen af denne mulighed meddeles den medlemsstat, hvor enheden er etableret.

Medlemsstaterne fastsætter detaljerede regler for udnyttelsen af denne mulighed.

4. Hvis den erhvervsdrivende og den i stk. 2 omhandlede enhed er etableret i samme medlemsstat, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at enheden efterlever bestemmelserne i dette direktiv, når den optræder som betalende agent.

Artikel 5

Definition af kompetent myndighed

I dette direktiv forstås ved »kompetent myndighed«:

a) for medlemsstaternes vedkommende enhver af de myndigheder, som af medlemsstaterne er anmeldt til Kommissionen, og

b) for tredjelandes vedkommende den kompetente myndighed i henseende til bilaterale eller multilaterale skatteaftaler eller, dersom en sådan ikke findes, en anden myndighed, der er bemyndiget til at udstede bopælsattester til skattemæssige formål.

Artikel 6

Definition af rentebetalinger

1. I dette direktiv forstås ved »rentebetalinger«:

a) renter betalt eller krediteret en konto vedrørende fordringer af enhver art med eller uden prioritetsgaranti eller klausuler om andel i debitors udbytte, navnlig indtægter fra statslige værdipapirer og indtægter fra obligationer eller gældsbeviser, herunder præmier eller gevinster i tilknytning til sådanne værdipapirer, obligationer eller gældsbeviser; strafrenter for sen betaling betragtes ikke som rentebetalinger

b) påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af de i litra a) omhandlede fordringer

c) indkomst afledt af rentebetalinger enten direkte eller via en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed udloddet af

   i) investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF,

   ii) enheder, der har udnyttet den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, og

   iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område

d) indkomst i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele eller enheder i følgende institutter og enheder, hvis de har investeret mere end 40 % af deres aktiver i fordringer omhandlet i litra a) eller i andre andele eller enheder som fastlagt i denne litra:

   i) investeringsinstitutter i henhold til direktiv 85/611/EØF,

   ii) enheder, der har udnyttet den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, og

   iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område.

2. I henseende til stk. 1, litra c), skal den samlede indkomst, dersom en betalende agent ikke ligger inde med oplysninger om, hvor stor en del af indkomsten der afledes af rentebetalinger, betragtes som rentebetaling.

3. I henseende til stk. 1, litra d), skal procentsatsen, dersom en betalende agent ikke har nogen oplysninger om procentsatsen for de aktiver, der er investeret i fordringer eller i andele eller enheder i henhold til nævnte litra, anses for at være højere end 40 %.

4. Hvis rente som defineret i stk. 1 betales til eller krediteres en konto, der indehaves af en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed, idet denne enhed ikke har udnyttet den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, skal den betragtes som rentebetaling fra en sådan enhed.

5. I henseende til stk. 1, litra b) og d), skal medlemsstaterne have mulighed for at kræve, at betalende agenter på deres område beregner renterne på årsbasis i en periode, der ikke må overstige et år, og behandler sådanne på årsbasis beregnede renter som rentebetalinger, også selv om der ikke finder afståelse, indfrielse eller tilbagekøb sted i den pågældende periode.

6. Uanset stk. 1, litra c) og d), skal det være muligt for medlemsstaterne at holde enhver i de pågældende bestemmelser omhandlet indkomst fra institutter eller enheder etableret på deres område uden for definitionen af rentebetalinger, hvis de pågældende enheders investeringer i fordringer omhandlet i stk. 1, litra a), ikke har oversteget 15 % af deres portefølje.

En medlemsstats udnyttelse af en sådan mulighed skal være bindende for andre medlemsstater.

7. Den i stk. 1, litra d), og stk. 3 omhandlede procentsats fastsættes efter udgangen af den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode til 15 %.

8. De i stk. 1, litra d), og stk. 6 omhandlede procentsatser fastsættes under henvisning til investeringspolitikken som fastlagt i fondsbestemmelserne eller vedtægterne for de berørte institutter eller enheder og, hvis sådanne ikke findes, under henvisning til den faktiske sammensætning af de berørte institutters eller enheders aktiver.

Artikel 7

Geografisk anvendelsesområde

Dette direktiv anvendes på renter betalt af en betalende agent etableret på det område, på hvilket traktaten finder anvendelse i henhold til traktatens artikel 299.

KAPITEL II

INFORMATIONSUDVEKSLING

Artikel 8

Den betalende agents indgivelse af information

1. Den information, som den betalende agent skal indgive til sit hjemlands kompetente myndighed, omfatter mindst følgende:

a) den faktiske modtagers identitet og bopæl fastlagt i henhold til artikel 3

b) den betalende agents navn og adresse

c) den faktiske modtagers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikation af den fordring, der giver anledning til renten, og

d) oplysninger om rentebetalingen i henhold til stk. 2.

2. Den betalende agent indgiver mindst følgende oplysninger om rentebetalingen:

a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): den betalte eller krediterede rentes beløb

b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): enten det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller det fulde beløb af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet

c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): enten det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra, eller udlodningens fulde beløb

d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1

e) hvis en medlemsstat har udnyttet muligheden i artikel 6, stk. 5: rentebeløbet på årsbasis.

Artikel 9

Automatisk informationsudveksling

1. Den kompetente myndighed i den betalende agents medlemsstat afgiver de i artikel 8 omhandlede oplysninger til den kompetente myndighed i den faktiske modtagers hjemland.

2. Indberetningen af information skal være automatisk og finde sted mindst en gang om året inden for seks måneder efter udgangen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat for alle rentebetalinger i det pågældende år.

3. Artikel 8 i direktiv 77/799/EØF [1] finder ikke anvendelse på de oplysninger, der skal afgives i henhold til dette kapitel.

KAPITEL III

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 10

Overgangsperiode

I en overgangsperiode på 7 år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden kræves det ikke, at Belgien, Luxembourg og Østrig anvender bestemmelserne i kapitel II, jf. dog artikel 13, stk. 1.

De skal imidlertid modtage oplysninger fra de øvrige medlemsstater i henhold til kapitel II.

Artikel 11

Kildeskat

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode sikrer Belgien, Luxembourg og Østrig et minimum af reel beskatning af renteindtægter fra opsparing ved at opkræve en kildeskat på 15 % i overgangsperiodens første tre år og 20 % i resten af perioden.

2. Den betalende agent opkræver kildeskat som følger:

a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): af det betalte eller krediterede rentebeløb

b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): af det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller ved hjælp af en skat med tilsvarende virkning, som skal bæres af modtageren af det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet

[1] EFT L 336 af 27.12.1977, s. 15.

c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): af det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra

d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: af det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1

e) hvis en medlemsstat har udnyttet muligheden i artikel 6, stk. 5: af rentebeløbet på årsbasis.

3. For så vidt angår stk. 2, litra a) og b), opkræves kildeskatten i et omfang svarende til den periode, hvori den faktiske modtager har besiddet fordringen.

Hvis den betalende agent ikke kan fastlægge besiddelsesperioden på grundlag af de oplysninger, han er i besiddelse af, skal han behandle den faktiske modtager som besidder af fordringen i hele den periode, hvor den har været gældende, medmindre han fremlægger bevis for datoen for erhvervelsen deraf.

4. Den kildeskat, som den betalende agents medlemsstat opkræver, forhindrer ikke den faktiske modtagers hjemland i at beskatte indkomsten i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, forudsat at traktatens bestemmelser overholdes.

Artikel 12

Deling af provenu

Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, tilbageholder 25 % af provenuet af denne skat og overfører 75 % af provenuet til den faktiske rentemodtagers hjemland. Denne overførsel finder senest sted inden for en periode på 6 måneder efter afslutningen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat.

Medlemsstater, der opkræver kildeskat, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ordningen for deling af provenuet fungerer hensigtsmæssigt.

Artikel 13

Undtagelser fra kildeskatteproceduren

1. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, følger en af følgende procedurer for at sikre, at de faktiske modtagere kan kræve, at der ikke tilbageholdes nogen skat:

a) en procedure, som gør det muligt for den faktiske modtager udtrykkeligt at bemyndige den betalende agent til at indberette oplysninger i henhold til kapitel II, idet en sådan bemyndigelse er gyldig i en periode af tre års varighed og dækker alle renter, som den betalende agent betaler til den faktiske modtager; i dette tilfælde finder bestemmelserne i artikel 9 anvendelse

b) en procedure, som sikrer, at der ikke opkræves kildeskat, hvis den faktiske modtager forelægger sin betalende agent en attest, som er udstedt i hans navn af den kompetente myndighed i hans hjemland i henhold til stk. 2.

2. På begæring af den faktiske modtager udsteder den kompetente myndighed i hans hjemland en attest, som angiver:

a) den faktiske modtagers navn, adresse og skattemæssige eller andet identifikationsnummer eller, dersom et sådant nummer ikke findes, hans fødselsdato og fødested

b) den betalende agents navn og adresse

c) den faktiske modtagers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikationen af sikkerheden.

En sådan attest skal være gyldig i en periode af tre års varighed, forudsat at de oplysninger, for hvilke den er udstedt, forbliver uændrede. Den skal udstedes til enhver faktisk modtager, der har anmodet derom, inden for to måneder efter fremsættelsen af denne anmodning.

Artikel 14

Afskaffelse af dobbeltbeskatning

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode sørger den faktiske modtagers hjemland for at afskaffe enhver dobbeltbeskatning, som kunne følge af opkrævningen af den i artikel 11 omhandlede kildeskat, i henhold til bestemmelserne i stk. 2 og 3.

2. Hvis renter modtaget af en faktisk modtager har været gjort til genstand for kildeskat i den betalende agents medlemsstat, indrømmer den faktiske modtagers hjemland ham en skattegodtgørelse svarende til den tilbageholdte skats beløb op til beløbet for den skat, der skal erlægges af sådanne renter på dens område i henhold til landets nationale lovgivning. Hvis den tilbageholdte skats beløb er højere end beløbet for den skat, der skal erlægges, skal hjemlandet tilbagebetale den overskydende tilbageholdte skats beløb til den faktiske modtager.

3. Hvis renter modtaget af en faktisk modtager ud over den i artikel 11 omhandlede kildeskat har været gjort til genstand for nogen anden type kildeskat, og hjemlandet indrømmer en skattegodtgørelse for en sådan kildeskat i henhold til sin nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler, krediteres denne kildeskat, før proceduren i stk. 2 tages i anvendelse.

Artikel 15

Omsættelige værdipapirer

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode betragtes nationale og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer, som første gang er emitteret før den 1. marts 2001, eller for hvis vedkommende det oprindelige emissionsprospekt før denne dato blev godkendt af de kompetente myndigheder i henhold til Rådets direktiv 80/390/EØF [1] eller af de ansvarlige myndigheder i tredjelande, ikke som fordringer i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), forudsat at der ikke foretages nogen yderligere emissioner af sådanne omsættelige værdipapirer den 1. marts 2002 eller derefter.

[1] EFT L 100 af 17.4.1980, s. 1.

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af en regering eller en dermed beslægtet enhed, betragtes hele emissionen af dette værdipapir bestående af den oprindelige emission og enhver yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af enhver anden emittent, der ikke er omfattet af ovennævnte stykke, betragtes en sådan yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

2. Intet i denne artikel forhindrer medlemsstaterne i at beskatte indkomsten af de i stk. 1 omhandlede omsættelige værdipapirer i overensstemmelse med deres nationale love.

Artikel 16

Internationale organisationer

I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode er medlemsstater, som opkræver den i artikel 11 omhandlede kildeskat, frit stillet med hensyn til at undtage betalende agenter, der optræder på vegne af internationale organisationer, som emitterer fordringer, fra forpligtelsen til at tilbageholde skat af renter betalt i forbindelse med sådanne fordringer, hvis denne forpligtelse strider mod internationale aftaler indgået af disse medlemsstater vedrørende sådanne organisationer.

KAPITEL IV

DIVERSE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

Andre typer kildeskat

Dette direktiv forhindrer ikke medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat end den i artikel 11 omhandlede i overensstemmelse med deres nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler.

Artikel 18

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter senest den 1. januar 2004 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, i kraft.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne skal bestemme, hvorledes denne henvisning skal udformes.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen derom og meddeler Kommissionen de vigtigste bestemmelser i den nationale lovgivning, som de vedtager på dette direktivs anvendelsesområde, og en overensstemmelsestabel for forbindelserne mellem dette direktiv og de vedtagne nationale bestemmelser.

Artikel 19

Revision

Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport til Rådet om dette direktivs funktionsmåde. Kommissionen foreslår på baggrund af disse rapporter i påkommende tilfælde Rådet de ændringer af direktivet, som måtte være nødvendige for bedre at sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og fjerne uønskede konkurrencefordrejninger.

Artikel 20

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 21

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.